

EL FIGAROT

BUTLLETÍ DELS CASTELLERS DE VILAFRANCA Segona època. n.º 1 - Novembre del 1986

Edita: Colla Castellers de Vilafranca

Estatge Social: General Prim, 11 - Vilafranca - Aptat. correus 313

Consell de Redacció: Àngel Bustos, Josep Gràcia, Josep M.ª Llop, Antoni Miralles, Joan Roig, Gabriel Senabre

Col·laboren: Joan Bosch, Josep Torner, Josep Maria Aguilar, Eloi Miralles, Fotos Biosca i Josep M.ª Petrus.

Els articles no signats són responsabilitat de la redacció

Editorial

JA HEM REBUT LA SUBVENCIO!

Ja era hora, ja han arribat. Han arribat els tres milions de pessetes (3.000.000) que després de moltes sol·licituds, paperassa, plànols i alta burocràcia teníem demanats a la Generalitat de Catalunya des de l'any 1984, al Departament de Cultura.

Què en farem, d'aquests dinerets?

- Rebaixarem la hipoteca?

- Farem obra per poder tornar a demanar subvenció? (sempre la donen sobre obra feta!)

- Rebaixarem un xic la hipoteca i la resta la destinarem per al millorament del nostre Casal?

En algunes enquestes informals tothom ha coincidit que el que necessitem més és arreglar la planta baixa, estudiar les possibilitats de l'espai que posseïm i com podríem distribuir els serveis que demana la gent. Remarquem que les necessitats més urgents -tant per a la mainada com per a la gent gran- són la famosa biga, la instal·lació del gimnàs (tenim el material desatple de teranyines), els corrents d'aire fred hivernal que ens obliguen a fer assaigs amb tres o quatre jerseis, bufanda, peücs i guants (i, tot i això, encara agafem força calipàndries).

Però no pensem que amb aquests diners ho solucionarem tot. Encara cal fer molta feina, i aquesta val diners. No perdem el bon costum de la col·laboració setmanal a la nostra rifa interna, ja que és una de les principals fonts d'ingressos que ens ha permès realitzar les millores que ara ens han subvencionat.

«Quatre nocions per a veure els castells», de Jaume Valero i Ribes, seixanta anys després

Jaume Valero i Ribes va néixer a Vilafranca l'any 1900. Començà a publicar des de ben jove als setmanaris i revistes locals sobre distintes temàtiques: folklore, història, geografia,... definint-se aviat com un jove brillant i lletrut.

L'article que presentem en aquesta gasetilla fou publicat l'any 1929, a **Quaderns mensuals d'Acció** (1) (1926-1931), filial literària del setmanari **Acció**, i imprès a la Imprenta Esteva de Vilafranca. En aquest mensual, hi col·laboraven plomes com les de: M. Trens, J. Armengol, J. Estalella, P. Grases, J. Amades, el mateix J. Valero, LL.G. Feliu, M. Grivé, J. Guiu, A. Sans, J. Bonet i molts d'altres; tractant temes com: art, folklore, arqueologia, poesia, història, geografia, literatura, només per posar-ne alguns exemples.

Ara, i deixant ja de banda els aspectes bibliogràfics, ens endinsarem en l'anàlisi de l'article en qüestió. Aquest escrit, cal entendre'l dins el context del fet casteller de final dels anys vint i principi dels anys trenta, o sigui, en plena època de reviscolament. L'any 1929, seguint la línia conceptual evolucionista dels redactors del **Món Casteller**, queda comprès en el període 1927-1936, o sigui, dins el renaixement casteller, o expressat en les seves paraules: «la revifalla castellera». L'article, fruit d'un moment d'eufòria i rel·lançament, és molt didàctic. L'autor ens explica l'art de fer i desfer castells d'una manera molt planera, com si el lector no n'hagués vist mai cap. Davant d'aquesta redacció tan senzilla i planera, fet prou significatiu i simptomàtic, ens fa pensar en un desconeixement generalitzat del tema casteller entre els vilafranquins de final dels anys vint i principi dels trenta. De fet resulta força lògic que davant d'un desconeixement dels castells en una època de revifalla, els autors s'aboquessin a redactar texts divulgatius, tal com el text de J. Valero. I si a més a més reflexionem sobre la data d'aparició de l'escrit encara ens donarà més llum: agost-setembre. L'article sortí a la llum en uns mesos idonis: l'època de les festes majors, i bàsicament, la Festa Major de Vilafranca. Si una plaça castellera com la nostra, amb un públic mínimament entès, llegia un article divulgatiu com el del J. Valero,

tenia alguna explicació.

Desconeixement, gratuïtat? No ho sabem.

Avui, rellegint l'article «Quatre nocions per a veure els castells», ens resulta un xic graciós la importància que dóna als castells de set. Els castells de set eren considerats en aquella època com la fita màxima a assolir. Hauria imaginat mai l'autor que seixanta anys després s'assolirien castells de nou? Potser sí. L'únic que és evident és que els castells han evolucionat molt moltíssim. Ens trobem, aquí i avui, en una època daurada; una època en què fer castells de nou ha deixat de sonar a utopia, sona a realitat. I és que Thomas Moro en escriure *La utopia* no va pensar mai en els castells de nou. Ara, i tal com estan les coses, els castells de nou ja no ens fan por; ens impressionen, això sí; però ja no

ens horroritzen.

Aviat s'acompliran seixanta anys d'aquest article. Hem vist com els castells han progressat, amb els seus alts i baixos, gràcies a una afecció cada vegada més conscienciada, una afecció més forta, més encoratjada. I és que senyors, els castells són cosa de tots!

Finalment, en un acte d'homenatge a l'autor de l'article, volem reproduir en **El Figarot** el text, que gairebé ja és un clàssic en la literatura castellera de: «Quatre nocions per a veure els castells».

(1).- Jaume VALERO RIBES «Quatre nocions per a veure els castells» a **Quaderns mensuals d'Acció**, Vilafranca del Penedès, volum II, Agost-setembre del 1929, pàgines 74-76 (fotografia: 4 de 7).

Josep GRÀCIA I GIRALT
Vilafranca, 17 de setembre del 1986

Quatre de vuit, aixecat a Vilafranca a les darreries del segle passat. (*Món Casteller*, Vol. I, pàg. 189)

Quatre nocions per a veure els castells

Ara que la festa major torna, com cada any, a xopar-nos de sol, coloraina i tocs de gralla i ara que

a la bona gent de Vilafranca els reneixen unes ganes irresistibles de parar castells o de pujar-ne, serà bo que donem algunes nocions sobre la tècnica, nomenclatura i definició dels diferents

castells i pilans que es fan i es desfan avui dia. Res d'història; potser ja en parlarem una altra vegada. Ara per ara, ens considerem altament acontentats que, en la propera festa major, tot vilafranquí sàpiga de què va per a poder-nos fer quedar bé, tot explicant-ho als forasters, sense donar-los gat per llebre.

Començarem dient que el nom de «Xiquets de Valls» s'ha d'estalviar tant com es pugui. Ha de venir a ésser, com és, un nom oficial. Em sembla que no us passarà mai pel cap de dir que, entre Ordal i Cantallops hi ha el **Portazgo**, veritat? Sempre direu que hi ha **Els Pagos**. Doncs, quelcom semblant ací. Per mil raons, en les quals avui no ens podem estendre per falta d'espai, direm sempre que els homes que fan // pàgina 75: castells, són **castellers** i no xiquets.

Així els anomenen i els han anomenat sempre els pobles, i així direu el nom genèric adaptable a qualsevol colla de castellers siguin de Valls, del Vendrell, de Vilafranca, etc... Doncs quan sortireu d'ofici no anireu a **veure els xiquets** sinó que anireu a **veure els castells**. I no direu: aquest home és un bon xiquet, sinó: és un bon casteller, tal com sona.

Ara, prenent per model un castell **quatre de set** o sigui que té set pisos i quatre pilans, pujarem de mica en mica fins al capdamunt de tot i ens fixarem, si us plau, en el que anem trobant.

Ens trobem tocant de peus a terra, a punt de **carregar** els quatre de set. Veureu que quatre homes es **traven** de braços en la posició característica: són els baixos del primer pis, perquè en comptar els pisos d'un castell, els baixos formen el primer pis, encara que no es vegin, cosa molt essencial de saber, sobretot si ho heu d'explicar a un foraster de ciutat, car ací no hi ha entresol ni principal. Quan aquests baixos ja són cenyits, a cada un se'ls posa un altre sota cada aixella que reforcen amb una espatlla, el cap a dintre i el cos a fora: són els **crosses**. Un cop els quatre baixos apuntalats pels seus respectius dos crosses per barba, entra gent dintre la rodona per a aguantar les cames dels que pujaran dalt i per a estampir els quatre baixos, no fos cas que el pes els empenyés cap a dintre. Tot plegat

aquest teixit d'humanitat forma els que se'n diu la **cassola**; veus ací com el primer pis no és format d'individus, sinó d'una col·lectivitat; bell exemple d'un mutualisme i d'una humilitat, modèstia i fe, que poden fer coses grosses.

Damunt els quatre baixos, i un peu a cada espatlla, veurem que pugen quatre homes més, un cop la **cassola** i els de dintre que per això hi siguin, els aguanten les cames amb els braços. Quants castells es salvarien si els braços arribessin fins als **terços**!

Aquests, els **terços**, pugen tot seguit cada un pel seu cantó i les gralles ja tenen ordre de foradar l'aire amb l'espiguet inicial de la **tocada**. S'enfilen també els quatre quarts i, un cop dalt, teniu els quatre pilans formats; els que falten vindran a formar el que anomenarem **pom de dalt**, que és com si diguéssim la cúpula del campanar. Pugen dos **quints** que són els **dosos** -no els segons!- Aquests dosos que inicien el **pom**, veureu que, carreguen una cama a un **quart** i l'altra cama a un altre **quart** ajuntant-se els respectius caps per a rebre, també cama a un **quint** i cama a un altre **quint**, l'aixecador que, ell tot sol, constitueix el sisè pis damunt del qual **traspasarà** amb un gest olímpic, per a baixar per l'altra banda i quan les gralles toquin l'**aleta**, el celebrat **enxaneta** que és el setè pis que es passa l'estona pujant i baixant.

Tot el que vingui després que // pàgina 76: l'**enxaneta** hagi traspasat és ja **descarregar** el castell, i les gralles tornen a agafar la tonada de quan el **carregaven**. Ja comptem que tot això hi ha molts que ja ho saben; la prèdica no va pas per a ells; només els demanem que prenguin una mica de paciència o facin, mentrestant, un cigarret.

El **pom de dalt** hi és en tot castell sense parlar dels **pilans**. El que passa, que en els de sis pisos, els dos **dosos** són quarts en comptes de **quints**, en els de vuit eren -oh tèmpera, oh mores- dos **sisès**, i dels de cinc no en volem ni parlar. Anem a la nomenclatura dels castells. Els castells, menys els **pilans**, s'anomenen per una combinació formada per dues xifres, de les quals, la primera indica el nombre d'homes que conté cada pis des dels **dosos** en avall, i la segona és el nombre de pisos que

té o tindrà el castell un cop **carregat**. Això ja és una nomenclatura genèrica que es pot aplicar a tots. Però n'hi ha una de més **castissa** encara per a indicar, sobretot, la **classe** de castell. Així, quan existeix una sola columna o **pilà**, ja sabeu que és un **pilà**. El nom d'**espadat** és sobrevingut i no s'empra mai en boca de castellers.

Els dos pilans és la **torra**; guardeu-vos de nomenar **torres** si no és que siguin dos pilans cara a cara. Si el conjunt es forma de tres pilans és el **castell** pròpiament dit; si de quatre, els quatre pilans; si de cinc, els cinc pilans. (un conjunt que es forma de **cinc pilans** constituït per dos castells que s'ajunten pel **pilà** del mig que pertany als dos **poms** però amb un sol **enxeneta** que els traspassa). A aquesta nomenclatura s'hi aplica també la segona xifra, ço és: el nombre de pisos. Per exemple: els **dos de sis** és la **torra de sis**. Els **tres de set** és el **castell de set**. El **quatre de set** és els quatre pilans de set.

Què més a remarcar?

- Que els castells quan es pugen es **carreguen**, i quan es baixen es **descarreguen**.

- Que un **pilà carregat** i **descarregat** té més mèrit que **baixat pel balcó**.

- Que quan es carrega a la inversa és **pujat per sota**. Ací, els baixos arriben de fresco, i és el castell que es pot fer **net** amb més comoditat. El **net** vol dir que no hi ha crosses ni gent dintre la cassola, ni braços que aguanten les cames dels segons.

- Que uns bons **terços**, com un bons mitjos en un partit de fútbol, fan anar bé la feina.

- Que uns petits que pugin bé i sobretot de pressa i que no toquin roba són una joia que mai s'apreciaran prou.

- Que el millor castell és el que tarda menys.

- Que el més dolent, no és sempre el que belluga més.

- Que els que miren, s'han de guardar molt de dir:

ai! que ja és a terra.

- Que, en el temps que correm, una colla ja **reeixida**, si no fa el dia de la festa major, els **quatre pilans de set**, el **castell de set**, la **torre de sis**, el **castell de sis alçat per sota i net** i el **pilà de cinc portat al balcó** o **descarregat**, que plegui.

J. VALERO i RIBES

Cartes al director

La comissió de festes vol més col.laboració per organitzar la Diada de la Colla

Senyor director

En arribar aquestes dates, la junta de la colla, amb la col.laboració de la comissió de festes, comencen la difícil tasca d'organitzar el dinar de germanor, al qual assisteixen tots els castellers, amb les seves mullers o promeses i els pares, en el cas dels més menuts. La nostra colla ha tingut un fort increment de nous castellers durant els últims anys a causa de ser una de les punteres i de poder acollir molta gent al nou local social, certament envejable. Tant és així que quasi s'ha doblat el nombre de la nostra família castellera en pocs anys.

Per aquest fet, la possibilitat de trobar un local on capiguem tots nosaltres ha quedat molt reduïda. De fet, només hi ha un local a Vilafranca amb prou espai que, com sabem tots de l'any passat, és el pavelló poliesportiu municipal.

I si al problema del local, hi afegim que gairebé no hi ha restaurants preparats per donar menjar a tantes persones, per falta de coberts, plats, estovalles i cambrers (a part que també s'ha de comptar amb les taules i cadires), llavors ens trobem que tot això s'ha de llogar i, per tant, que cal restar aquest lloguer del pressupost general del dinar. El resultat és un menjar de poca qualitat.

En acabar el dinar, tothom en fa la crítica i, en petit comitè, s'expliquen les solucions que es pensa que caldria prendre per millorar-ne la qualitat.

Enguany voldríem que el menjar tingués la qualitat que tots desitgem, i és per això que hem treballat. Esperem que totes les persones que tinguin ganes de col.laborar s'apuntin a la comissió

que organitza la festa.

Us agraïm la col.laboració per endavant.

La Comissió de Festes

Uns quants suggeriments per a «El Figarot»

Senyor director

Ha sortit de nou «El Figarot». Estem molt contents de poder tenir novament el nostre informatiu i, amb aquestes ratlles, vull felicitar el nou cos de redacció.

Ara bé, li trobo a faltar unes quantes coses com són, al meu entendre, més dinàmica i més fotos. Per exemple, a l'escrit del nostre «capí», per què no se li podia posar una foto seva?, així com del president del Patronat. Ja sabem que tots els coneixem, però ni donaria més relleu. Una altra cosa que crec que interessaria molt tots els castellers és la informació: obrir-se als comentaris que puguin fer els membres de la Colla, quins projectes té la Junta sobre el Casal casteller (perquè, de plànols, n'hi ha molts però estem supeditats a allò que diu l'arquitecte i em sembla que moltes opinions serien bones d'escoltar).

Esperem que tot es vagi arreglant, seguirem...

Un casteller

Cal tenir respecte amb les obres que ens regalen els artistes

Senyor director

Només vull exposar, amb aquest escrit, un fet i fer-lo ressaltar.

Per les Fires de Maig de l'any passat, l'artista i company nostre, Joan Bosch, va fer un gran mosaic amb l'escut de la colla, i aquest es va penjar eventualment a Cal Figarot per poder tenir-lo exposat durant aquells dies. Tothom, però, va coincidir que calia buscar-li més endavant un lloc més adient.

Passat un any es va trobar el lloc escaient a l'entrada del nostre Casal. S'hi va col·locar amb penes i treballs, pel seu pes i dimensions, però definitivament va ser enclavat malgrat que hi va quedar un xic tort.

Per les Fires de Maig passades esperava que fos mostrat a la gent com una obra d'art que pertany al Patrimoni de la nostra Casa, però amb desgrat vaig veure que no tan sols no s'ensenyava, sinó que a més a més va ser tapat amb una cortina. I per la Festa Major encara seguia igual. Tothom es deu haver adonat d'aquest fet. Crec que valdria la pena que hi penséssim una mica per trobar-hi una solució, la qual ajudaria, si més no, a enriquir artísticament la nostra Casa.

Joan Bolet

I campionat de dòmino «Castellers de Vilafranca»

Properament s'organitzarà el I Campionat de Dòmino «Castellers de Vilafranca», a disputar aquest hivern al nostre casal. Hi podran participar els membres de la colla i els socis del patronat. Qui hi vulgui prendre part, es pot apuntar, fins el dia 28 de novembre, dirigint-se al Joan Vallès, secretari de la colla, o al Jaume Martí «Duric», organitzador del campionat.

Les actuacions de l'agost i el setembre

Quatre actuacions de dos, tres i quatre de vuit, amb el quatre de nou de castell estrella

MES DE JULIOL.

Diumenge, dia 27,

Festa Major de Mataró:

Diversos castells petits de cercavila. Cinc de cinc net, quatre de sis net i pilar de quatre. A la plaça, quatre de vuit descarregat, dos de set descarregat, cinc de set descarregat i pilar de cinc portat al balcó i descarregat.

MES D'AGOST.

Dissabte, dia 2,

Màrtirs Street (Festa Major de barri)

Quatre de vuit descarregat, torre de vuit amb folre i descarregada, tres de vuit descarregat i un parell de pilars de cinc descarregats.

Dissabte, dia 9,

Reus (Festa del Turista espanyol i estranger):

Pilar de quatre caminant cap a la plaça, quatre de vuit descarregat, torre de vuit amb folre descarregada, tres de vuit descarregat i un parell de pilars de cinc descarregats.

Diumenge, dia 10,

Festa Major de Llorenç del Peñedès:

A la cercavila es féu un quatre de sis amb l'agulla net i descarregat, pilanet de quatre, tres de sis i pilar de quatre simultani. Després torre de set descarregada i intent de quatre de vuit (s'ensorrà), cinc de set descarregat, intent desmuntat de quatre de vuit, un altre intent de quatre de vuit desmuntat, quatre de set amb l'agulla i descarregat i pilar de cinc.

Divendres, dia 15,

Torroella de Montgrí, l'Estartit:

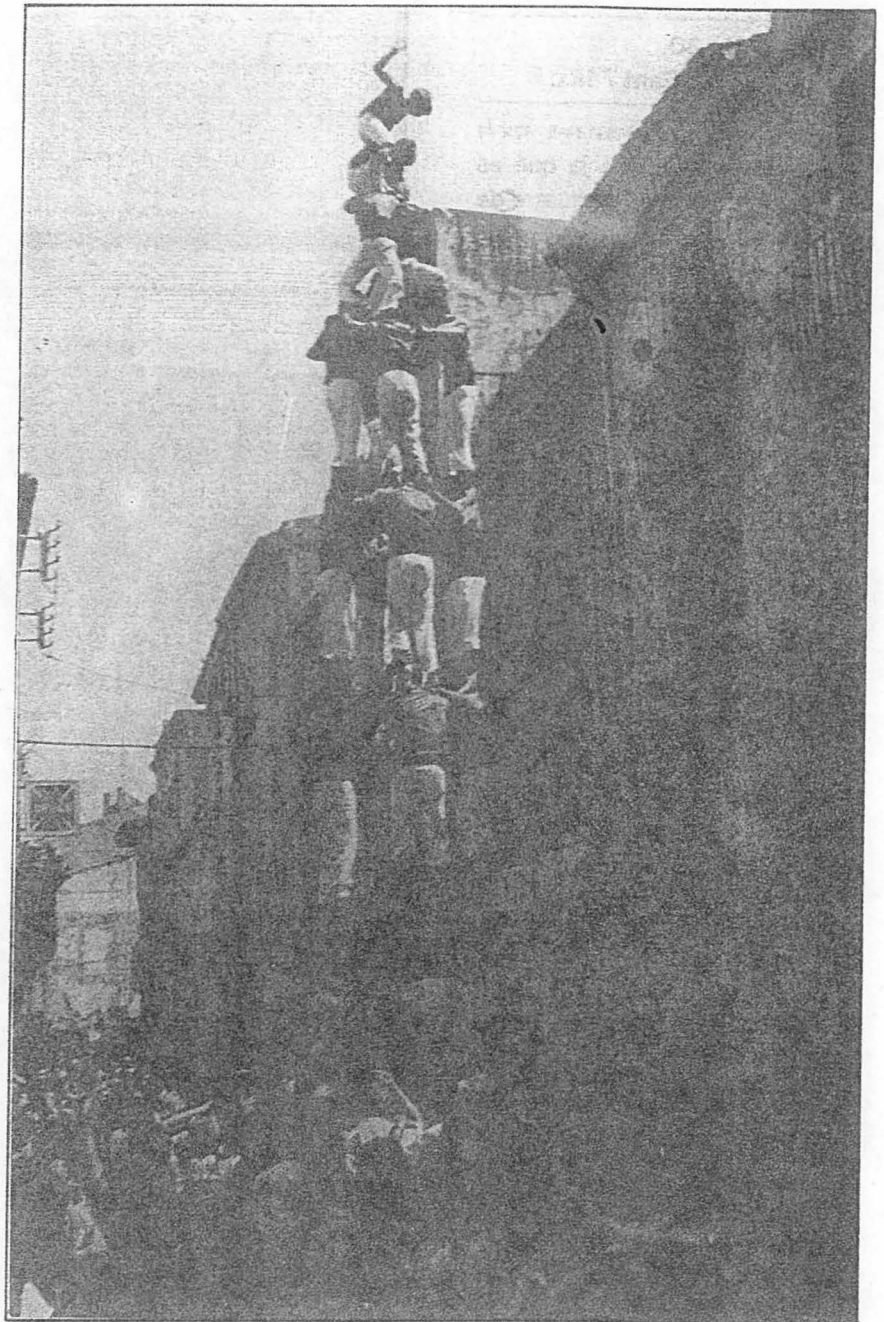
En aquesta plaça es feren distints castells de cercavila, d'entre els quals destaquen el quatre de sis net, quatre de sis amb l'agulla i net, tres de sis, cinc de sis net, pilar de quatre i pilar de cinc. A la plaça empordanesa es féu el dos de sis descarregat, tres de set descarregat, quatre de set descar-

regat i pilar de cinc.

Diumenge, dia 24,

Festa Major de l'Arboç:

Un pilar de quatre caminant a l'entrada a la plaça, quatre de vuit descarregat, dos de vuit amb folre descarregat, tres de vuit descarregat i un parell de pilars de cinc descarregats i un d'ells portat al balcó de la Casa Gran.

A l'Arboç, es va fer la primera actuació de torre, tres i quatre de vuit.

Divendres, dia 29,
Festa Major de Vilafranca del
Penedès:

Castells de cercavila, pilars de cinc i de quatre, castells de cinc i sis nets i pilar de quatre caminant i sense enšopegar a l'entrada de la plaça. Vàrem començar l'actuació amb el pilar de cinc de salutació, vàrem seguir amb el quatre de vuit, un quatre de vuit molt bonic que sense cap mena de dubte era prova del quatre de nou. Després vàrem fer una torre de set i el cinc de set descarregats. Per finalitzar vàrem acabar amb el pilar de cinc. A la tarda vàrem fer castells de cercavila, un nou de cinc, pilars de quatre, cinc de cinc nets i d'altres.

Dissabte, dia 30,
Diada de Sant Fèlix:

La jornada es presentava molt prometedora enguany, ja que es van anunciar intents de quatre de nou, cinc de vuit i tres de nou. Vàrem entrar a la plaça amb el pilar de quatre. Dins la plaça l'actuació va ser la següent: dos de vuit amb folre, intent de quatre de nou amb folre, que caigué quan entraven els sisos. Una estona després, sense perdre la moral, tornàvem a intentar el castell esmentat que tornà a fer llenya quan entrava l'aixecador i l'anxaneta. El quatre de vuit es desmuntà, ja que faltava un quint, ai las, quina organització! Una vegada solucionat el problema del quint, s'aixecà altra vegada el quatre de vuit i aquesta vegada es descarregà. La històrica Diada es finalitzà amb un pilar de cinc. A la tarda, a la processó, es feren castells de cercavila, d'entre els quals destaquen els pilars de cinc, els pilars de quatre i el cinc de cinc net.

Diumenge, dia 31,
Diada de Sant Ramon:

L'actuació es començà amb el pilar de cinc a l'entrada d'ofici, després de la missa vàrem anar a la plaça. Després d'entrar a la

plaça amb l'acostumat pilar de quatre vàrem fer el pilar de cinc de salutació. Vam començar l'actuació amb el dos de set, un dos de set molt bonic i molt segur. Després vam fer el quatre de vuit i el cinc de set, vam acabar l'actuació amb el pilar de cinc. A la tarda, gairebé amb el dinar a la boca i a mig pair, anàrem a l'Hospital. Un cop dins, vàrem fer el cinc de cinc net, pilar de quatre, etc... Després, sense perdre ni un minut vàrem anar a l'Asil. Allà, al mig del carrer, es plantà un cinc de cinc i un nou de cinc, només per citar-ne alguns. Durant la processó férem el quatre de sis, pilar de cinc, pilars de quatre, cinc de cinc i a l'arribar a ca l'Administrador (senyor Administrador Joan Varès i Petit), hi férem el

pilar de cinc.

MES DE SETEMBRE

Dilluns, dia 1,
Joves Castellors de Vilafranca
amb motiu de la Festa Major
petita:

Les coses van començar molt malament perquè ferem llenya al primer intent de quatre de sis net. I si malament vam començar, malament continuàrem, ja que el tres de sis net que intentàrem s'hagué de desmuntar i agafar-lo per baix. Abans d'arribar a la plaça vam afliuxar una mica, ja que vàrem fer quatre pilars de tres nets i caminant. Pocs metres abans d'arribar a la plaça vàrem fer un altre intent de quatre de sis net, que només va quedar en

La magnífica torre de vuit de la Festa major, va fer pensar en una gran diada.

intent ja que l'anxaneta no va voler pujar. Un cop dins vàrem fer el pilar de cinc de salutació. Vàrem començar l'actuació amb el quatre de set i descarregat (el primer que hem fet). Després vàrem fer el tres de set, que el vam haver de baixar, per problemes de baixos i segons. Una vegada solucionat el problema el tornàrem a provar. Aquesta vegada el vàrem descarregar, i és el segon tres de set que descarreguem en el curt temps del nostre historial. Un parell de pilars de quatre serviren per acomiadar-se.

**Diumenge, dia 7,
Camarassa:**

Després de la rebuda per part de les autoritats i una petita visita turística al poble, vàrem fer una prova d'una torre de sis neta que es descarregà. A la sortida de missa, férem tres pilars de quatre simultanis. Després férem una cercavila on plantàrem un parell de pilars de quatre i un cinc de cinc net. Dins la plaça vàrem fer el tres de set, torre de set, quatre de set amb l'agulla i cinc de sis net. Vam acabar l'actuació tot fent el pilar de cinc rodejat de dos pilars de quatre. Després de l'àpat es féu una exhibició davant el restaurant amb un parell de pilars de quatre i el cinc de cinc entremig.

**Dilluns, dia 8,
Sant Sadurn d'Anoia:**

Sortida anual a la subcapital de l'Alt Penedès i meca del cava català. S'hi plantà la torre de set, el quatre de vuit i el cinc de set. Acabàrem l'actuació amb dos pilars de cinc. La sortida d'enguanys passarà a la història ja que és el primer quatre de vuit, altrament dit «carro gros», que descarreguem a Sant Sadurní. L'any passat només el carregàrem.

**Dijous, dia 11,
Menargues:**

Durant la cercavila plantàrem pilars de quatre i el cinc de cinc. A la plaça vàrem fer el quatre de set

amb l'agulla, vam continuar amb la torre de set, cinc de sis net, tres de set i acabàrem l'actuació amb el pilar de cinc.

**Diumenge, dia 21,
Aniversari del Casal:**

Vàrem fer un intent de tres de vuit que caigué, vam continuar amb la torre de set, cinc de set i finalitzàrem l'actuació amb un parell de pilars de quatre amb el pilar de cinc al mig.

**Dimecres, dia 24,
Barcelona, Diada de la Mercè:**

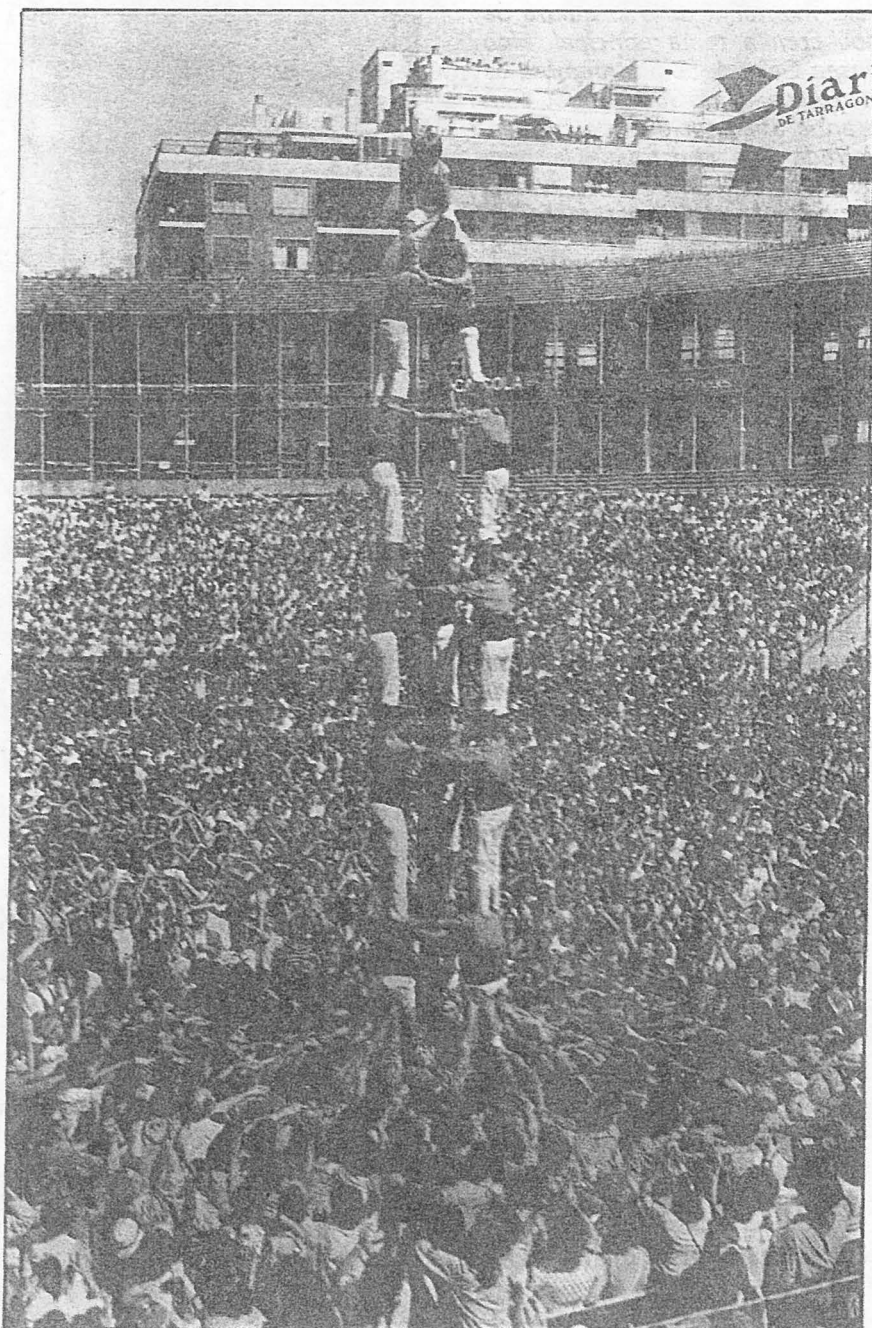
En aquesta plaça, s'hi feu el quatre de vuit, la torre de set i el cinc de set. Un parell de pilars de

cinc finalitzaren l'actuació.

**Diumenge, dia 28,
Concurs de Tarragona:**

Vàrem començar l'actuació amb l'intent de dos de vuit amb folre que caigué quan entrava l'aixecador. Després s'intentà una altra vegada i s'aconseguí. Després el tres de vuit (descarregat) i el quatre de nou amb folre féu llenya quan entrava la quixalla. Un quatre de vuit fou el castell amb què vam acabar l'actuació. Per finalitzar es féu el castell amb què vam acabar l'actuació. Per finalitzar es féu el pilar de cinc.

Josep Maria Llop i Centelles

Galofré i Miret asseguren que es carregaran castells de nou si hi ha unió i confiança

«EL QUATRE DE NOU HA DE SER L'OBJECTIU DE L'ANY QUE VE»

El quatre de nou ha de ser el nostre gran objectiu, ha d'esdevenir el motiu aglutinador que uneixi tota la colla i que permeti de consolidar-la dins de les grans agrupacions castelleres. Aquesta és, en síntesi, una de les conclusions a què es pot arribar després d'analitzar tot allò que ha envoltat els diversos intents que s'han realitzat per carregar aquest castell de nou. De fet, aquest és també un dels punts de comentari que va sorgir durant la xerrada que vam mantenir, amb el quatre de nou com a tema principal, amb Josep Galofré, com a membre de la tècnica, i amb Josep Miret, com a antic aficionat dins de la colla, xerrada que constitueix la base d'aquest article. Això de banda, també s'hi van tractar tot un seguit de qüestions entorn al castell de nou: d'on va venir la idea d'afrontar-lo?, com es van preparar els diferents intents?, què va passar a la plaça?, què falta a la colla per aconseguir-lo?, o bé, per què no es va tirar el cinc de vuit?

Enguany ha estat un any de quatre de nou. Aquesta no és cap afirmació arrauxada, sinó que és fruit d'una temporada en què s'ha treballat amb els ulls posats en aquest castell. L'objectiu ha estat prou engrescador i la colla, de mica en mica, s'ha il·lusionat a tirar-lo endavant. Finalment, per Sant Fèlix i a Tarragona es va provar de carregar-lo, però no es va aconseguir. Un cop passats aquests intents, ara és l'hora de fer-ne un balanç. Per començar aquesta anàlisi, bo serà referir-se a la temporada passada.

«L'any passat vam marxar de la plaça amb la convicció que havíem posat la primera pedra del quatre de nou»

El primer intent de quatre de nou de la colla verda es va tirar endavant el dia de Sant Fèlix del 1985, després d'haver descarre-

gat uns moments abans el cinc de vuit per primer cop. Aquests dos castells, doncs, van molt lligats. Situem-nos, però, uns mesos abans. La colla vilafranquina, després de descarregar tota una sèrie de quatres de vuit, es va fixar un objectiu: carregar el quatre de nou. Aquesta gran empresa va animar la colla i l'afició de Vilafranca, i això va produir que una gran gentada fes cap als assaigs. El Josep Galofré remarca aquest

fet: «el quatre de nou va atraure com cap altre castell. Aquest fet va portar molta gent als assaigs i, indirectament, ens va permetre de descarregar el cinc de vuit. Com que hi havia prou gent, es va poder assajar el cinc de vuit fins a dosos i això va produir que s'anés a la plaça amb moral de victòria respecte a aquest castell. En canvi, el cinc de vuit, per si mateix, no tenia prou atractiu per fer venir

Els intents del quatre de nou del dia de Sant Fèlix no van anar com tothom esperava.

tanta gent.» A part de l'atracció del quatre de nou, el Josep Miret apunta un altre motiu que explica la gran resposta de l'afició: «la gent no es va quedar a casa gràcies al nou local ja que aquest aportava les condicions necessàries per fer bons assaigs. Per primera vegada a la història, doncs, podíem formar un peu suficient, condició imprescindible per plantejar-se un castell de nou.»

El quatre de nou de l'any passat va representar un primer pas, molt important de cara a aconseguir el castell. Amb tot, un cop a la plaça, va faltar la convicció moral necessària. Abans del dia de Sant Fèlix s'havia indicat que, per assegurar aquest castell, calia haver posat els sisens a l'assaig, i això no havia passat. A causa d'això, la colla va sortir derrotada

de bon començament respecte al castell de nou. Es va pujar amb poca moral i no es va coronar. «tot i així», comenta el Josep Galofré, es va tirar molt enlaire. Va caure, però no es va fer mal ningú i es va sortir de la plaça amb la convicció que s'havia posat la primera pedra del quatre de nou: la qüestió del peu i del folre va anar molt bé, la gent va poder treballar bé dalt del folre i, en general, tothom s'adonà que es podia fer».

La necessitat de posar sisens a l'assaig per poder assegurar el castell ha portat molts comentaris a favor i en contra d'aquesta tesi. En aquest punt, tant el Miret com el Galofré es mostren un xic escèptics i, tot i que reconeixen que és una opinió bastant estesa dins la colla, creuen que «és més difícil col·locar el pom de dalt

sobre un quatre de vuit amb folre, per exemple, que posar el sisè pis damunt dels quintes».

«Aquest any era un any de quatre de nou perquè el cinc de vuit ja no era una gesta per a nosaltres»

En començar aquesta temporada es van tornar a plantejar els objectius a aconseguir. Amb els ulls posats una altra vegada en el castell de nou, es van fer diverses proves per treure pes del quatre de vuit, proves que de vegades es descarregaven a empentes i rodolons, encara que «un castell, quan es té de debò és quan, anant malament, es descarrega», assegura el Galofré. Ell mateix recorda la situació de les vigílies de la Festa Major: «com que no es podia comptar amb el Torrente, s'havia hagut de reestructurar una bona part dels castells. Això va fer que s'arribés als dies abans de la Festa Major sense tenir el cinc de vuit». En aquest sentit, ell no veu gaire clar que «per molt bon casteller que se sigui, es pugui fer un primer castell com el cinc de vuit amb ganes de descarregar-lo».

Arribats en aquest punt, l'interrogant que es va posar damunt la taula va ser clar: què passaria si el dia de Sant Fèlix s'intentava el cinc de vuit i no es descarregava? La resposta del Galofré no ho és menys, de clara: «com que l'any passat s'havia descarregat, hauria estat un fracàs i la moral de la colla hauria anat per terra. El quatre de nou carregat, en canvi, hauria donat una moral a tothom per córrer dos anys més. En conseqüència, amb un mateix grau de preparació, entre aquests dos castells, jo sempre em quedaria amb el quatre de nou», i per refermar aquesta decisió afegeix, «i personalment, penso que teníem millor el quatre de nou que el cinc de vuit». El Miret, de la seva banda, fa esment d'un parell de dades a considerar: «per un cantó, hi havia una gran expectativa de quatre de nou a la plaça, i a més a més, convé recordar que a l'últim assaig abans de Sant Fèlix es va posar a ploure a bots i barrals precisament quan estaven pujant els sisens i la cosa anava molt bé. Si no hagués

El quatre de nou de Tarragona va pujar condicionat pels problemes que hi havia hagut abans amb la torre de vuit.

caigut el xàfec, hauriem col·locat aquest pis, hauria desaparegut la psicosi dels sisens a l'assaig i hauriem anat amb una altra moral a la plaça».

Situats en aquest terreny de les hipòtesis, convé fer-se ressò de l'opinió contrària a aquest raonament exposat fins ara. Partint del fet que als assaigs de la setmana anterior a la Festa Major s'havia tirat molt amunt el cinc de vuit, aquesta altra manera de veure el plantejament del dia de Sant Fèlix manté que el quatre de nou havia de ser l'últim castell. Els defensors d'aquest parer creuen que «no es podia anar a la plaça amb un sol castell, que a més era una autèntica aventura, hipotecant així tota una actuació. És a dir, calia carregar primer dos castells que es tinguessin segurs».

«El primer intent del dia 30 no va anar tan enlaire com s'esperava i el segon va ser un castell de circumstàncies».

El dia de Sant Fèlix es va sortir amb una excel·lent torre de vuit, que va fer preveure una gran actuació, i després es va intentar el quatre de nou. L'anàlisi del primer intent apunta diversos motius a l'hora de saber per quina raó no es va aconseguir. «Aquell castell va caure inversemblantment. No va arribar tan enlaire com s'esperava. Va ser una caiguda típica dels Castellers de Vilafranca: excés de nervis, la tensió del moment, tot plegat va fer anar el castell per terra». A aquesta ràpida visió del Galofré, el Miret inclou també que «el castell es va obrir molt i, a més, una rengla quedava més baixa que les altres».

Però la caiguda va tenir una greu conseqüència: es va fer mal l'únic anخانeta «castellejat amb castells de vuit» i això va desfer tots els plans. Tot i així, es va intentar una altra vegada, es van posar els dosos i amb l'anخانeta i l'aixecador agafats a aquests, el castell va caure. «de fet, es tractava d'un castell de circumstàncies, amb un sisè no titular, un dos nou i un anخانeta d'estrena. Per tant, era bastant lògic que els dosos es retardessin una mica i que l'anخانeta dubtés. Tot i això, es va arribar molt enlaire».

«Les dues caigudes de la torre de vuit van influir decisivament en el quatre de nou de Tarragona»

Als assaigs previs al concurs es va preparar un altre cop el castell per aixecar-lo a Tarragona: es va polir el pom de dalt, es va recuperar un dos i el sisè titulars i es va posar tot a punt per a la plaça. Però a Tarragona, el quatre de nou es va fer en unes circumstàncies especials. El Miret recorda així aquell intent: «el castell va venir condicionat per les dues inesperades caigudes de la torre de vuit. Dúiem quatre torres de vuit descarregades, amb figuereta i tot, i a la cinquena, al concurs, ens va caure abans de carregar-se i, al segon intent, al moment de sortir els dosos».

Això va fer anar els plans per terra un altre cop. «Els nervis van tornar a aparèixer i, a més a més, no es podia exigir a uns nanos que havien caigut dues vegades de la torre, que fessin més del que van fer», assenyala el Galofré, qui està gairebé segur que «si no hagués caigut la torre, hauriem fet un segon intent de quatre de nou i aleshores l'hauriem carregat».

«A la nostra colla, hi falta unió i convicció. Quan es decideix intentar un castell, aquest s'ha de defensar amb ungles i dents».

Tot això ja és història, ara cal mirar endavant. Això vol dir que hem de polir els defectes que hi ha hagut i superar els problemes de tot tipus que s'han plantejat. Aquesta anàlisi de les mancances de la colla a l'hora d'afrontar el castell té dues vessants: d'una banda, l'aspecte tècnic i, de l'altra, el psicològic. Pel que fa al primer, cal donar una plena confiança a la comissió tècnica que ha de ser la que, en darrer terme, decideixi com s'ha de plantejar el castell. El Josep Galofré, com a membre d'aquesta tècnica indica certs aspectes a treballar, com per exemple «els canvis en la formació del folre, on s'han posat homes alts de primeres mans i no pas de vents com fins ara, o bé la lentitud en el pom de dalt. Tot i així, convé afegir que de cap manera no ens podem queixar de la canalla perquè s'han portat molt bé en els moments decisius». A l'hora de buscar les

causes d'aquesta lentitud, sorgeix un altre problema fonamental: «els nanos pugen insegurs, en bona part, per falta de confiança, i això ve donat per la poca convicció que es pot notar en alguns membres de la colla a l'hora de tirar el castell; és a dir, la canalla escolta molts comentaris negatius abans de pujar o veu que hi ha capelletes on es critiquen aquest o aquell aspecte. Tot plegat crea un ambient enrarit que no és gens favorable a l'hora de carregar un castell de nou». Aquest factor enllaça directament amb l'aspecte psicològic a què ens referíem abans.

En aquest punt, tant el Miret com el Galofré es mostren contundents, «a la nostra colla, no hi ha unió i, quan es fa un castell, hi ha d'haver una idea clara, hi ha d'haver una confiança en la comissió tècnica i en allò que decideix i, en cas que aquesta comissió no ho faci bé, cal aprofitar l'assemblea per triar-ne una altra i prou. El que no es pot fer és callar a l'assemblea i després discutir-ho tot al darre-ra perquè, amb castells com aquest, hem d'anar tots junts». Aquesta unitat i aquesta moral davant el castell és un dels punts que s'han d'aconseguir. «Ens falta convicció, no ja que el tenim, cosa que abans de l'actuació no podem saber mai, sinó que l'hem de carregar. Quan s'ha decidit de tirar endavant un castell, aquest s'ha de defensar amb ungles i dents encara que no s'hi estigui d'acord. Hem d'estar més segurs que ningú que el podem carregar».

Si aconseguim superar tot això, l'any que ve pot ser definitiva-ment l'any del quatre de nou. Com a conclusió a tot plegat, podem destacar aquesta afirmació del Galofré: «aquesta temporada, quant a la consolidació de la colla, ha estat molt millor que cap altra, però ens ha faltat la cirereta que coronés el pastís. I de cara al futur hem de convèncer-nos que, passi el que passi aquest any amb el cinc de vuit, l'objectiu de l'any que ve és el quatre de nou i, per què no, el tres de nou».

El Fernandito es recupera i ja vol pujar al pròxim castell de nou

L'eixerit que està a punt de coronar el pilar de la fotografia que acompanya aquestes ratlles, és Fernando Aguilar (a) Fernandito, l'anxaneta que, en el primer intent de quatre de nou que vàrem fer per la diada de Sant Fèlix d'enguany, es va lesionar en fer llenya el castell.

El visitem uns dies abans del concurs de Tarragona, i el trobem en companyia de la seva mare, molt il·lusionat, ja que el metge li ha dit que dintre de pocs dies es podrà aixecar, i amb uns estris adequats -que haurà de portar durant una temporada- podrà anar a tot arreu.

En preguntar-li per la seva continuïtat en els castells, afirma ràpidament que espera estar recuperat per tornar als assaigs. La seva mare ens fa saber que la decisió de tornar a fer castells és total-

ment d'ell, i que ni ella ni el seu pare han influït en la decisió del nen.

Amb la promesa de la seva presència en el proper intent del castell de nou, acomiadem la nostra visita, amb el desig d'una ràpida i total recuperació.

Joan Puné

Tota la colla espera tornar a veure a Fernandito pujar a un pilar ben aviat.

Castell dedicat
al nostre
anxaneta:
Fernandito
perquè es
recuperi
ben aviat
i
torni a pujar
a tots
els
castells

Josep M.ª Llop

Dietètica – Herbes Fruits secs

DOMÈNECH

C/. Font, 50 - Tel. 892 26 65 - VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Castells a Montserrat

Quan el diumenge de l'últim romiatge vilafraquí a la Santa Muntanya -és a dir, el dia 19 d'octubre passat- enlairàvem el carro gros a la plaça del monestir, s'acomplien deu anys i dos dies des que vàrem plantar el primer castell de vuit pisos al mateix escenari.

Deu anys enrera, aquell primer quatre de vuit montserratí (foto 1) recordo que ens va fer guiar no pas poc, car, aleshores, els castells grossos no sovintejaven tant com ara. Només cal adonar-nos de com, d'un total de nou castells de vuit que hem fet a Montserrat, vuit ho han estat en els últims quatre anys. La colla, al 1976, no tenia, ni de bon tros, el potencial de què gaudeix ara; per això, aquell carro gros, a banda de la satisfacció que ens produí, esdevingué un bon trumfo de cara a les altres colles. Recordo, també, que el mateix dia -el 17 d'octubre d'aquell any- era festa grossa al Vendrell, on els Nens celebraven el seu 50è aniversari i havien convidat totes les colles del món casteller. Per mor del nostre habitual compromís montserratí, nosaltres tan sols poguérem enviar-hi una petita representació i encara només a l'hora del dinar de germanor. Haurien de passar després set anys fins que fos plantat un altre carro gros de camises verdes al cor i símbol de Catalunya.

El 16 d'octubre del 83, el nostre segon quatre de vuit (foto 3) enmig dels penyals montserratins va quedar una mica empal·lidit per la gesta que va suposar, minuts abans, descarregar la primera torre de vuit amb folre (foto 2) aixecada en aquest indret. Cal esmentar la nombrosa participació a la nostra pinya dels Castellers de Terrassa que plantaren castells amb nosaltres aquell mateix dia a Montserrat.

Un any després, havíem engegat ja l'apoteosi del tres de vuit i aquest castell (foto 4) vingué a sumar-se també, naturalment, al

palmarès del romiatge. No hi mancà tampoc un altre carro gros (foto 5), el tercer descarregat a Montserrat. Això succeïa el 21 d'octubre i ja teníem una nova fita al sarró.

Amb molta fe i moral de cinc de vuit, però potser també amb un excés de confiança, pujàrem el 20 d'octubre de l'any passat a intentar la catedral dels castells davant de la basílica montserratina. El cinc de vuit (foto 6) fou carregat i gràcies! ... a la Moreneta, naturalment, però, malauradament, no el vàrem poder descarregar. Bé, el que és cert però, és que, per ara, és l'última catedral que hem arribat a bastir i que també suposava un bon «tanto» de cara al nostre historial. De tota manera, però, cal preguntar-nos: quan el tornarem a fer el nostre castell-senyera del 1985? Entre tots, castellers, tenim la paraula.

I així arribem a l'any present que ja s'escola. El 1986 montserratí passarà a la història fonamentalment per dues raons. La primera, que en la mateixa exhibició vàrem assolir tres castells de vuit que ja havíem fet abans a Montserrat, però mai tots tres alhora: el quatre de vuit (foto 7), la torre de vuit amb folre, carregada (foto 8) i el tres de vuit (foto 9). La segona, que el bon fer dels Minyons de Terrassa que també eren a la plaça -i amb els quals col·laboràrem estretament, tot palesant la bona harmonia existent entre ambdues colles -ens va fer perdre el monopoli- o l'«exclusiva», com vulgüeu- d'ésser l'única colla de vuit montserratina. Així, als nostres nou castells de vuit fets a Montserrat (set descarregats i dos carregats) caldrà sumar-hi ja des d'ara els dos dels terrassencs que bastiren amb èxit el quatre i el tres de vuit (però que no s'hi acostumin massa aquests minyons a pujar-hi, puix que ara com ara ja n'hauran tingut prou amb aquests dos per poder fer el póster de ritual).

Res més per avui. Prometo no

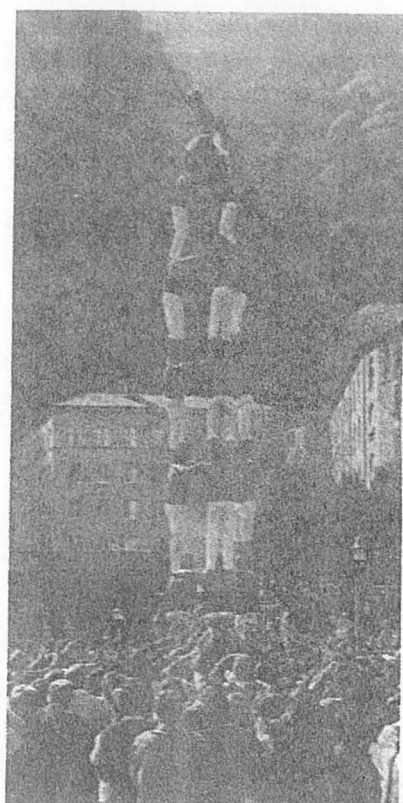
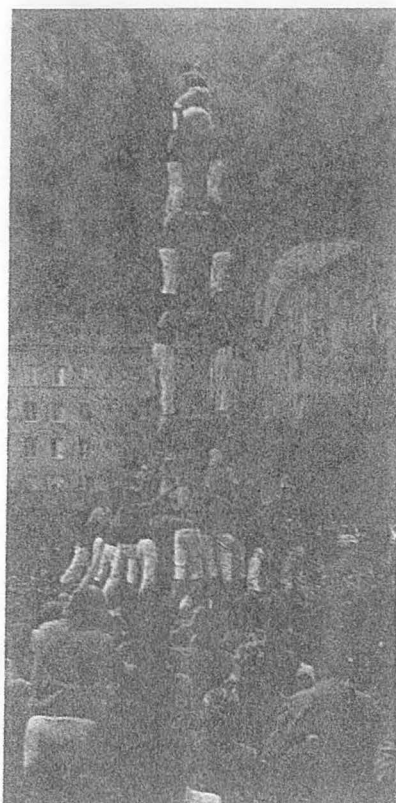

tornar-vos a molestar amb temes montserratins fins que descarreguem el cinc de vuit amb la formosa silueta del Gorro Frigi com a teló de fons o bé fins que

sumem un pis més a qualsevol dels castells que ara i ací hem esmentat. Que així sigui!

El Pare Abat

Les fotos són de A. Grau (1), J.M. Petrus (2 al 4), J. Ferrer (5), J.M. Aguiló (6), J. Aragones (7 al 9).

det
lect
trans

J. RECASENS GÜELL

AT-428

AMÀLIA SOLER, 20 TEL. 890 48 27

VILAFRANCA DEL PENEDÈS

TRANSPORTS GRAN I PETIT TONATGE * SERVEI EXPRÉS * TRASLLAT I MUNTATGE MOBLES

COMANDES AMB MISSATGERS: SERVEI NACIONAL I INTERNACIONAL

Au vengam!!!

Fem un «El Figarot» que sigui de tots

Benvolguts Verds

Abans que res, dir-vos que em congratulo -i ens congratulem tot l'equip de redacció- de l'acollida del primer número d'**El Figarot**. No hem tingut ni una sola crítica, ni un sol comentari negatiu, ni un mot de censura. Per tant creiem que ja se'ns poden pujar tots els fums al cap, haguts i per haver, i començarem a estudiar a partir d'ara l'opció de presentar-lo al Premi Nadal. (I al Cap d'Any també, si convé).

Què és el que passa, realment? Que tothom està tan capficat ens els assaigs i actuacions que no li queda temps per a res més? Ho dubto rotundament. Que teniu tanta feina que no podeu dedicar

mitja horeta, o encara que en sigui una de sencera, a escriure una carta a la redacció? Tampoc ho crec. És potser que realment som tan bons que ens ha sortit un número rodó -alerta que no hi té res a veure amb el formatge, no fotem- i que per escriure lloances no val la pena? Això sí que ni ho dubto gens ni ho crec en el més mínim. O és que tothom combrega amb el famós postulat del Liberalisme a ultrança de principi del segle XIX «Laissez faire, laissez passer»? (deixeu fer, deixeu passar). No aspiro a ser endeví ni faig cap curset a distància d'arts ocultes de la ment, però sembla que vagin per aquí els trets, sense pretendre acusar-vos de liberals, faltaria més. Ens cal la vostra opinió, la vostra crítica i si convé -mal m'està el dir-ho-, la vostra desaprovació.

No és que pretengui dir amb

això que tots i cadascun de vosaltres hagueu d'enviar una carta, res d'això, però sí que ho feu si teniu alguna cosa a dir al respecte, que poden ser moltes. I encara més si es tracta d'un article, que sempre serà benvingut.

Volem que **El Figarot** sigui un butlletí obert a tota la Colla, i a on tothom, del baix a l'anxaneta, de la gralla al timbal, del cordó a l'agulla, del que puja fins al que queda a peu pla hi digui la seva, i que no quedi en una cosa de tres o quatre, com ens deien en el número passat el president del Patronat i el cap de Colla. Esperem la vostra col·laboració; animeu-vos, feu treballar la closca i no sigueu tímids. Fem un **Figarot DE TOTS**.

AU VENGA!!!

el noi de tona.

Aquesta pancarta que ens ara aga tant es va poder veure ben clarament al concurs de Tarragona, passat

A cau d'orella

De castellers, en som una gran quantitat... menys als assaigs!

Hi ha segons que volen ser terços, hi ha terços que no volen ser segons i segons que volen i no poden; per què no fem el que ens manen i tenim ben clar que fem els castells entre tots?

A l'últim assaig abans de Tarragona hi havia molta gent. S'hi anava a assajar o a buscar les entrades? I al dinar de la colla, voleu dir que hi faltarà algú? (Vint duros que hi serem tots).

Hi ha entesos que creuen que en saben molt, de fer castells; però només donen la seva opinió en cercles reduïts. Per què no la fan arribar a la tècnica, en lloc de girar-s'hi d'esquena?

Al número passat vam criticar els responsables d'obres per la falta de llum a l'entrada de Cal Figarot. Però abans que sortís la nostra revista, s'hi va instal·lar allò que demanàvem. És just, doncs, que ara ens en disculpem. Gràcies.

El Jordi, l'antic responsable del bar, va plegar de cop i volta per la Festa Major. No li agradava la clientela o és que hi havia massa «morosos»?

Ua solució al problema de les ulleres als assaigs

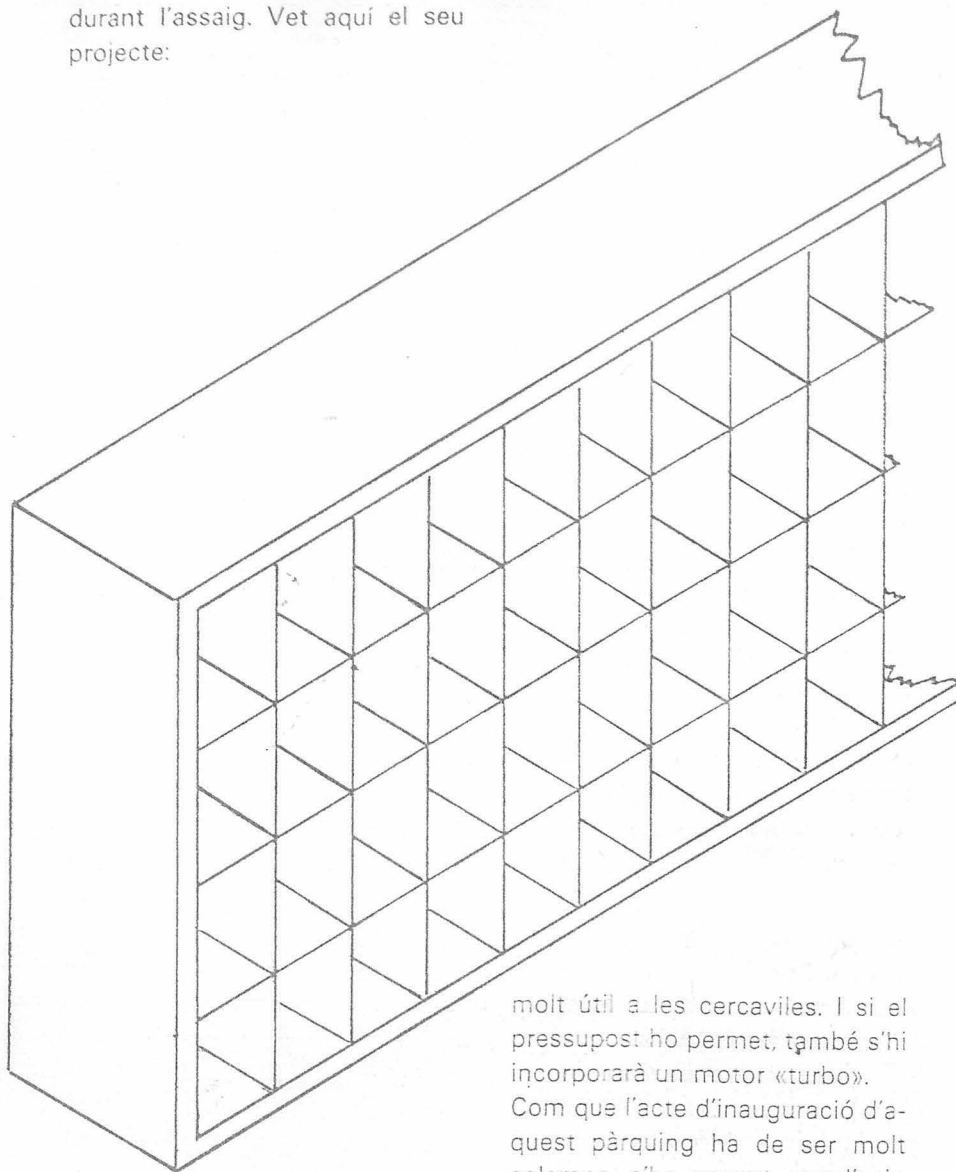
«... Com que era divendres, a quarts d'onze he anat a l'assaig, a Cal Figarot. S'acosta una sortida important i, estranyament, hi havia força gent al pati. -Això dels castells és una cosa sèria i s'ha d'assajar molt!- (Sant Mènec dixit).

Tothom feia petar la xerrada mentre s'anava passant llista dels «fixos» del castell (algun nom s'ha hagut de cridar dos i tres cops perquè s'havia «distret»). -Ara provarem el que jo en dic «païment» del castell!-, s'esgargamellava el cap de colla. Però la remor de les converses continuava: es discutia de castells,... i de futbol, i de dones, i de la collita d'aquest any, i del dinar de la colla...

Semblava com si ningú no s'adonés de res, però la cosa no anava en broma. Tot era a punt, convenia col·locar-se al rotllo, però..., com sempre, no sabia què cony fer-ne, de les ulleres!...» (Extret del diari íntim d'un casteller, qualsevol divendres d'agost o setembre).

Aquest és un dels problemes amb què es troba una bona quantitat de membres de la colla cada assaig (uns seixanta, segons les últimes enquestes, cosa que representa més d'un 20% del total). Conscients d'això, s'ha constituït el Comitè pro-pàrquing d'ulleres, el principal objectiu del qual és construir un artefacte apte per

deixar tranquil·lament les ulleres durant l'assaig. Vet aquí el seu projecte:

Un cop completat l'enginy, es podrà retirar de secretaria el número d'ordre, que servirà també com a document acreditatiu i serà imprescindible per poder deixar-hi les ulleres.

De cara a les sortides, el projecte permet d'aplicar-hi un carretó amb frens hidràulics que serà

molt útil a les cercaviles. I si el pressupost ho permet, també s'hi incorporarà un motor «turbo».

Com que l'acte d'inauguració d'aquest pàrquing ha de ser molt solemne, s'ha pensat que l'usin per primer cop el president del Patronat i el cap de Colla.

El projecte es posarà a informació pública durant quinze dies perquè tothom hi pugui dir la seva.

Finalment, cal dir que és possible que el comitè es posi sota l'advocació de Sant Casi-miro i Santa Llúcia, i que en faci posar una capelleta a la seva llaor i glòria.

Relació dels membres de la colla que porten ulleres habitualment

Aguilar, J. Manel
Alemany, Fermín
Aranda, Ricard
Balañà, Fèlix
Baltà, Josep
Bosch, Joan
Campamà, Josep
Claver, Jaume
Codorniu, Quim
Domènech, Carles
Ferrando, Xavier
Font, J. Ramon
Fradera, Joan

García, Joan
Gómez, Joan A.
Gràcia, Josep
Grau, Ramon
Guasch, Joan
Jané, Toni
Just, Josep
Mallofré, Cisco
Marrugat, Miquel
Martín, Manuel
Mateu, Josep
Mestres, Josep
Miralles, Marc

Miralles, Josep
Miralles, Toni
Montaner, Jesús
Montserrat, Joan
Morera, Joan
Palau, Jaume
Pardo, Emili
Pareta, Joan
Petrus, Josep
Puig, Josep M.^a
Rafecas, Jaume
Ribas, Josep
Rosell, Pere

Rosés, Isidre
Rosés, Carles
Rossell, Oriol
Salvany, Josep
Sánchez, Antoni
Sánchez, Josep A.
Sans, Toni
Santo, Joan
Saumell, Ricard

Senabre, Biel
Senabre, Salvador
Serra, Antoni
Taulats, Jacint
Tetas, Lluís
Vallès, Mario
Ventura, Ramon
Ventura, Joan

Si hi ha algú que porti ulleres i no hi sigui, que ho comuniqui ràpidament a secretaria.

Diada de la colla

Actes organitzats

Dia 16 de novembre

III CURSA CORRE-VERDURA

cursa amb tota mena de vehicles amb rodes i sense motor. Sortida a les 11 del matí de la Rambla de Sant Francesc (davant del Casino) i arribada a la Zona Esportiva Municipal. Per a inscripcions, una hora abans, al lloc de sortida.

PARTIT DE BÀSQUETBOL

CASTELLERS DE VILAFRANCA

CASTELLERS DE BARCELONA

es disputarà, a les 12, al Pavelló Poliesportiu Municipal de la zona esportiva.

A la mateixa hora:

PARTIT DE FUTBOL

CASTELLERS (casats)

CASTELLERS (solters)

en finalitzar aquestes activitats serà servit un

ESPLÈNDID VERMUT

Dia 23 de novembre

MISSA

a les 12 del migdia, a la Basílica de Santa Maria. Sortint de Missa es farà la tradicional fotografia de la colla davant del monument als Castellers.

EXHIBICIÓ CASTELLERA

a la 1 del migdia, a la plaça de l'Ajuntament

DINAR DE GERMANOR

a 2/4 de 3 de la tarda, sortida de Cal Figarot per anar al Restaurant de la Font del Bosc (Cal Maristany).

Per finalitzar, el conjunt RAPSÒDIA ens oferirà l'oportunitat de gaudir d'una estona de bon ball amb selecta-música.

Per endavant

Properes sortides:

Dia 23 de novembre

(Diada de la Colla) ACTUACIÓ A LA PLAÇA DE LA VILA

Dia 30 de novembre

ACTUACIÓ A PUIGDÀLBER

Dia 8 de desembre

ACTUACIÓ A VILAFRANCA (Aniversari del Casino)

Per fi, tots els Shakespeares de Sagarra

1
ROMEO I JULIETA

2
OTEL·LO

3
UN SOMNI DE NIT
DE SANT JOAN

4
MACBETH

5
ANTONI I CLEOPATRA

6
LES ALEGRES CASADES
DE WINDSOR

7
LA TEMPESTAT

8
A BON FI TOT
LI ÉS CAMÍ

9
ELS DOS CAVALLERS
DE VERONA

10
PÈRCLES

11
JULI CÈSAR

12
LA COMÈDIA DELS
ERRORS

13
TITUS ANDRÒNIC

14
CIMBELÍ

15
EXMANSENT
DE L'HARPIA

16
CORIOLÀ

17
AL VOSTRE GUST

18
CONTE D'HIVER

19
ENRIC IV (1a. part)

20
MONT SOROLL PER
NO RES

21
ENRIC IV (2a. part)

22
TERRELL D'AMOR
PERDUT

23
EL MERCADER
DE VENÈCIA

24
EL REI JOAN

25
TIMON D'ATENES

26
MESURA PER MESURA

27
NIT DE REIS

28
EL REI RICARD III

COL·LECCIÓ POPULAR DE TEATRE CLÀSSIC UNIVERSAL

Institut del Teatre

Diputació de Barcelona

